

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

«Ο μεγάλος επισκέπτης»

Οι κάτοικοι της περιοχής των Γεργεσών δέχονται την επίσκεψη του Κυρίου στην περιοχή τους. Η τιμή που τους κάνει συνοδεύεται με πλήθος ευεργεσιών. Τους απαλλάσσει από την αποκρουστική παρουσία δύο δαιμονισμένων, τους θεραπεύει και τους επαναφέρει στην κοινωνία. Επιθυμεί να τους απαλλάξει απ' τις οδυνηρές συνέπειες της παράνομης κερδοφορίας. Τους εκδηλώνει την πολυδιάστατη αγάπη του, η οποία απαλύνει, επουλώνει και θεραπεύει τα ανθρώπινα τραύματα, τα ψυχικά και τα σωματικά.

Οι Γεργεσηνοί όμως μένουν ασυγκίνητοι! Όχι μόνο δεν συμμετέχουν στη χαρά των δύο συνανθρώπων τους, όχι μόνο δεν αντιλαμβάνονται την παρέμβαση αγάπης του Κυρίου, αλλά αντιθέτως ανησυχούν, φοβούνται, αγωνιούν και τον παρακαλούν ευγενικά να απομακρυνθεί από τον τόπο τους, «από των ορίων αυτών». Γιατί; Διότι «ήν γαρ πονηρά αυτών τα έργα» (Ιω. 3,19).

Ο κόσμος πάντοτε «εν τω πονηρώ κείται» (Α' Ιω. 5,19). Οι άνθρωποι, συνήθως, δεν παρουσιάζομαστε εχθρικοί έναντι του Θεού. Τηρούμε και τότε και σήμερα τα προσχήματα. Δίνουμε βοήθημα σε κάποιο φτωχό, ανάβουμε κερί κάθε Κυριακή στην εκκλησία, ακούμε με ενδιαφέρον κηρύγματα και ομιλίες, επισκεπτόμαστε ιερά προσκυνήματα, αλλά ως εκεί!

«Κύριε, σε αγαπάμε, αλλά μη ζητάς να επέμβεις στη δουλειά μας· μην επιμένεις να κόψουμε τις συνήθειες, ν' αλλάξουμε τρόπο ζωής. Υπάρχουν άλλα πράγματα που πρέπει να γίνουν, που τα ζητά η εποχή, η κοινωνική θέση, στα οποία η παρουσία σου, Κύριε, είναι ενοχλητική!».

Ο Θεός, που σέβεται την ελευθερία μας, φεύγει. Εκείνος ήρθε για να μας ελευθερώσει απ' ό,τι μας κρατά αλυσοδεμένους σ' αυτόν τον κόσμο: πάθη, συνήθειες, συμπεριφορές, επιθυμίες, αμαρτίες. Εμείς όμως προτιμούμε να ζούμε αιχμάλωτοι αυτού του κόσμου. Γράφει ο ιερός Χρυσόστομος: «Επειδή γίναμε δούλοι της κοιλίας και των χρημάτων, της δόξας και όλων των άλλων γήινων και υλικών αγαθών, γι' αυτό προδώσαμε την ελευθερία που μας χάρισε ο Χριστός».

Εκείνος δεν καταργεί την ελευθερία μας, δεν παραβιάζει το αυτεξούσιό μας. Στέκει έξω από την θύρα της καρδιάς μας και περιμένει να του ανοίξουμε για να εισέλθει: «Ίδού έστηκα επί την θύραν και κρούω· εάν τις ακούση της φωνής μου και ανοίξη την θύραν, και εισελεύσομαι προς αυτὸν και δειπνήσω μετ' αυτού και αυτὸς μετ' εμού» (Αποκ. 3,20).

Η σχέση μας μαζί του δεν είναι καρπὸς βίας και εξαναγκασμού, αλλά αμοιβαίας και ολοκληρωτικής αγάπης. Από μια τέτοια σχέση ο άνθρωπος ελευθερώνεται, αγιάζεται, φωτίζεται, γαληνεύει, ομορφαίνει τη ζωή του και τις ζωές των άλλων, δεν λυγίζει στις δυσκολίες, αντιστέκεται στους πειρασμούς και θυσιάζει τα πάντα για να μη στερηθεί την αγάπη του Θεού.

Κύριε, «μείνον μεθ' ημών»!

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Φ. Ν. Θ.

Ιερέυς Εμμανουήλ Κατσικαλάκης